

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Asan/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 7018200652
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7018200652.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a členov senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Minebea AccessSolutions Slovakia s. r. o. (predtým U-Shin Slovakia, s. r. o.), so sídlom K Letisku, Budova č.1329, 040 17 Košice, IČO: 35 893 427, právne zastúpený: IURISTICO, s. r. o., advokátska kancelária, Cimborkova 13, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/00387-2.1., O - 267/2013 zo dňa 20. januára 2014, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k.: 7S/79/2018- 16 zo dňa 14. októbra 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 7S/79/2018- 16 zo dňa 14. októbra 2020 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/00387-2.1., O - 267/2013 zo dňa 20. januára 2014 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“), ktorým zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Košice (ďalej ako „prvostupňový orgán“) č. 51/13/S zo dňa 27.09.2013, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 33 000,- Eur podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z.“) za porušenie povinností stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z.. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že subjektívna stránka správneho deliktu právnickej osoby nie je založená na zavinení, ide tu o absolútnu objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie za porušenie povinností ustanovených v zákone a bez úpravy liberačných dôvodov.

3. Správny súd zároveň uviedol, že sa stotožnil s rozhodnutím žalovaného, nakoľko považoval za preukázané, že zamestnankyňa žalobcu utrpela pracovný úraz s ťažkou ujmom na zdraví na pracovisku žalobcu, pričom toto bolo v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalobcu ako zamestnávateľa spočívajúcom v tom, že nezabezpečil, aby pracovný prostriedok, ktorý používala zamestnankyňa (ultrazvuková zväračka), neohrozoval jej bezpečnosť a zdravie. V konaní bolo preukázané, že tento nebol prispôsobený tak, aby pri jeho používaní bola zaistená bezpečnosť a ochrana jej zdravia, keď ochranné zariadenie (ochranná bezpečnostná bariéra) zväracej stanice ultrazvukovej zväračky bola v čase úrazu neúčinná, a preto nezabránila stiahnutiu sa do zóny nebezpečenstva a kontaktu s pohybujúcimi sa časťami pracovného prostriedku, t. j. pri vložení ruky cez ochrannú bariéru s kusom do hniezda táto nezabránila pohybu ultrazvukovej zväračky a následne vzniku úrazu.

4. Správny súd dospel k záveru, že námietka o nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti rozhodnutí správnych orgánov je nedôvodná. Z oboch rozhodnutí, tak prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného správneho orgánu je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že tieto sa dostatočne zaoberali skutkovými zisteniami a zároveň je možné z nich aj dostatočne vyvodit' záver o úvahe správnych orgánov pri hodnotení zistených skutočností v kontexte s právnym záverom, ku ktorému oba orgány dospeli. Obe rozhodnutia sú riadne a dostatočne odôvodnené a závery z nich vyplývajúce sú jasné a presvedčivé. Z rozhodnutia tak správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného je možné dostatočne zistiť správnu úvahu, ktorou sa riadili oba správne orgány a taktiež je možné z odôvodnenia rozhodnutí zistiť, z akých podkladov vychádzali pri hodnotení zistených skutočností.

5. Ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu ohľadom toho, že nie je z napadnutého rozhodnutia jasné o ktorú z alternatív ťažkej ujmy na zdraví ide, nakoľko ako je zrejmé zo samotného administratívneho spisu, sám žalobca oznámil správnemu orgánu písomným podaním zo dňa 18.12.2012 to, že v priebehu rekonvalescencie došlo u poškodenej zamestnankyne ku zdravotným komplikáciám, v dôsledku čoho jej museli amputovať dva články prsta na ľavej ruke, čím určil lekár pracovný úraz ako zmrzačenie resp. poškodenie dôležitého orgánu. Krajský súd uzavrel, že žalobcovi bolo známe, o ktorú z alternatív ťažkej ujmy na zdraví v tomto prípade išlo a to, že táto alternatíva nebola uvedená v rozhodnutí, nespôsobuje takú vadu, pre ktorú by súd musel zrušiť obe rozhodnutia správnych orgánov.

6. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v rozhodnutiach oboch správnych orgánov sa odkazuje na protokol a jeho dodatok, pokiaľ ide o okolnosti, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska uloženia pokuty, správny súd sa s uvedeným tvrdením nestotožnil. Uviedol, že z oboch rozhodnutí je dostatočne zrejmé, že bolo zistené porušenie povinností zamestnávateľa, pričom ide o objektívnu zodpovednosť a prečo a z akých dôvodov vzhľadom na ťažkú ujmu na zdraví pristúpil správny orgán prvého stupňa k uloženiu pokuty v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. na dolnej hranici vo výške 33 000,- Eur. Prihliadal pritom na to, že sa jednalo o pracovný úraz s ťažkou ujmom na zdraví a zároveň takáto sankcia spĺňa požiadavku preventívneho pôsobenia na zamestnávateľov a dodržiavanie ich povinností pri zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

7. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom porušenia jeho práv, ktoré mohli mať za následok nezákonné rozhodnutie správny súd poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR vysloveného v zrušujúcom rozsudku sp. zn.: 3Asan/3/2016 zo dňa 21.03.2018 v bode 23. odôvodnenia tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že správne orgány dodržali zákonom stanovené podmienky, žalobcovi umožnili vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, pričom žalobca toto právo aj využil a zároveň je z obsahu administratívneho spisu zrejmé, že žalobca podal v správnom konaní svoje vyjadrenie, ako aj využil svoje právo nahliadať do spisu.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vyjadril aj k námietke žalobcu, že z oznámenia prvostupňového správneho orgánu o predĺžení lehoty zo dňa 28.08.2013 vyplýva, že správny orgán mal robiť nejaké ďalšie preverovanie skutočností a k týmto ďalším zisteniam správny orgán

neumožnil vyjadriť sa mu, tak že uviedol, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že po dátume 28.08.2013 sa v administratívnom spise nachádza vyjadrenie inšpektora práce k predmetnému správne konaniu zo dňa 14.08.2013, pričom žalobca využil svoje právo nahliadať do spisu dňa 10.09.2013. Následne dňa 27.09.2013 bolo vydané prvostupňové administratívne rozhodnutie. Na základe týchto skutočností sa Najvyšší súd SR stotožnil s námietkou žalobcu, že mu správny orgán neumožnil vyjadriť sa k ďalším zisteniam. Za rovnako nedôvodnú považoval námietku, že sa sťažovateľ nemohol podieľať na zisťovaní skutkového stavu a dôkazy neboli zabezpečené zákonným spôsobom. V tomto prípade nebol dôvod na nariadenie pojednávania nakoľko mal súd za to, ako je to zrejme zo samotného administratívneho spisu, že skutkový stav bol zistený dostatočne a žalobcovi bolo umožnené vyjadriť sa ku všetkým podkladom získaným v priebehu inšpekcie. Poukázal aj na to, že prvotné vyšetrovanie príčin pracovného úrazu vykonal sám žalobca prostredníctvom svojich zamestnancov, ktorých vypočúval, čo vyplýva zo samotnej Správy o vyšetrení príčin a okolností vzniku závažného pracovného úrazu zo dňa 19.10.2012, preto je aj námietka žalobcu o neumožnení kladenia otázok svedkom nedôvodná.

9. Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu s touto sa správny súd taktiež nestotožnil. Zo samotného administratívneho spisu vyplýva, že dňa 24.10.2012 bol Inšpektorátu práce doručený Záznam o registrovanom pracovnom úraze a následne bola doručená správne orgánu Správa o vyšetrení príčin a okolností vzniku závažného pracovného úrazu zo dňa 19.10.2012, z obsahu ktorej je zrejme, že prvotné vyšetrovanie príčin pracovného úrazu bolo vykonané samotnými zamestnancami zamestnávateľa, z ktorého záveru vyplýva, že zranená zamestnankyňa postupovala obvyklým bezpečným, nekonala nesprávnym ani nebezpečným spôsobom a neporušila žiaden bezpečnostný predpis. Príčinou pracovného úrazu je zlyhanie sondotródy na stroji, pričom z predložených listín zo šetrenia zamestnávateľom - konkrétne z tzv. LESSON LEARNED CARD je zrejme príčina pracovného úrazu, ktorú prvostupňový správny orgán hodnotil v kontexte s ďalšími zistenými skutočnosťami. K vyšetrovaniu príčin pracovného úrazu pristúpil prvostupňový správny orgán až následne po doručení tejto správy dňa 21.12.2012. Z pripojených administratívnych spisov nebolo zistené žiadne také pochybenie správneho orgánu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj žalovaný, ktoré by viedlo k záveru o nedostatočne zistenom skutkovom stave.

10. Krajský súd mal za to, že správne orgány vykonali dostatočné a dôsledné zisťovanie v tejto veci, zabezpečili si dostatok podkladov pre zistenie skutkového stavu a pre rozhodnutie. Pokiaľ žalobca vo vzťahu k zistenému porušeniu jeho povinností tvrdil, že v tomto prípade sa jedná o náhodu v tomto správny súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 5Sžo/11/2012.

11. Ohľadne námietky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu ku klasifikácii pracovného úrazu ako ťažkej ujmy na zdraví a vo vzťahu k uloženej pokute aj túto správny súd považoval za nedôvodnú. Mal za to, že z oboch rozhodnutí správnych orgánov je dostatočne zrejme, z čoho vychádzali správne orgány pri posudzovaní pracovného úrazu. Zároveň sám žalobca vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 18.12.2012, ktoré zaslal správne orgánu spolu so správou o šetrení jednoznačne stanovil, že pracovný úraz postihnutej je považovaný za závažný pracovný úraz s ťažkou ujmovou na zdraví, ktorá spočíva v zmrzačení a poškodení dôležitého orgánu. Z uvedeného dôvodu, nebol daný dôvod správne orgánom nariaďovať v priebehu administratívneho konania znalecké dokazovanie. Obrana žalobcu spočívajúca v tom, že takéto posúdenie pracovného úrazu ako ťažkej ujmy na zdraví má byť vyriešené riadnym odborným dokazovaním - znaleckým posudkom je tak za situácie keď sám súhlasil s takouto klasifikáciou pracovného úrazu vyslovene účelová.

12. Správny súd uviedol, že ak mal žalobca v ďalšom konaní pochybnosti o klasifikácii pracovného úrazu a nedisponoval zdravotnou dokumentáciou poškodenej, aby si sám zabezpečil znalecký posudok, mal podať v zmysle § 43 a nasl. zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov podnet na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na preskúmanie postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti pri vydávaní odborného stanoviska a na preskúmanie poskytovanej zdravotnej starostlivosti v nemocnici, v ktorej bola ošetrovaná poškodená zamestnankyňa. Následne mal túto skutočnosť oznámiť Inšpektorátu práce, ktorý by za týmto účelom prerušil konanie a následne zaujal stanovisko k hodnoteniu pracovného úrazu v kontexte Úradom pre dohľad zisteným záverom.

13. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu uloženej pokuty, nakoľko za situácie, keď bolo ustálené, že sa jedná o pracovný úraz s ťažkou ujmovou

na zdraví, bolo namieste správne postupovať pri ukladaní pokuty v zmysle ust. § 19 ods. 1 písmeno a) zákona č. 125/2006 Z. z.

14. Vo vzťahu k námietke non subjektu a nulitného aktu opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Asan/3/2016, keď uviedol, že žalobca bol jednoznačne identifikovaný identifikačným číslom a išlo o zjavnú chybu v písaní, ktorú napravil žalovaný vo svojom rozhodnutí, keďže odvolacie konanie tvorí jeden celok s konaním na prvom stupni. Dodal, že za situácie, keď len dôjde k zmene obchodného mena právnickej osoby pri zachovaní toho istého identifikačného čísla nemožno hovoriť, že tu ide o nonsubjekt, nakoľko tá istá právnická osoba identifikovaná rovnakým identifikačným číslom existuje, avšak pod iným obchodným menom. Preto sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že bola uložená pokuta neexistujúcemu subjektu.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

15. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej aj „sťažovateľ“) riadne a včas kasačnú sťažnosť, z dôvodov podľa ust. § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vec im vráti na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Sťažovateľ uviedol, že správny súd zjavne neporozumel žalobnému bodu ohľadne odňatia práva sťažovateľa klásť svedkom otázky, Podotkol, že nie je rozhodujúce, či sťažovateľ mohol sám vypočúvať svedkov v rámci vlastného šetrenia, ale či mu to umožnili správne orgány v rámci výkonu inšpekcie práce alebo v rámci správneho konania, pretože práve nimi vykonané dokazovanie tvorilo skutkový základ pre vydanie napadnutých správnych rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázal na právo na obhajobu, ktoré je zachované ak je obvinenému daná možnosť vyjadriť sa k výpovedi svedka a klásť svedkom otázky, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (napr. R 30/2012, R 2/2014 a sp. zn. 6Sžo/51/2011). Zdôraznil, že podobne ako v trestnom konaní sa tieto princípy mali uplatniť aj vo sfére správneho trestania. Rovnako mali správne orgány sťažovateľa poučiť o jeho právach na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a následne mu umožniť, aby sa toto konanie viedlo za prítomnosti jeho právneho zástupcu.

17. Podľa sťažovateľa správne orgány opreli svoje rozhodnutia o zistenia uskutočnené ešte pred začatím konania (získaných v rámci inšpekcie práce), ktorých zisťovania sa sťažovateľ nemohol zúčastniť. Rozhodnutia správnych orgánov tak vychádzajú z nezákonne zisteného skutkového stavu, pričom boli porušené základné zásady konania aj v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ako aj zásady Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj zásad Ústavy Slovenskej republiky. Podotkol, že správny poriadok sa aplikuje aj na konania správnych orgánov, kde právna úprava na použitie správneho poriadku neodkazuje, pričom vo vzťahu ku konaniu inšpekcie práce podľa zákona č. 125/2006 Z. z. takáto výluka ustanovená nie je. Aj v prípade vylúčenia aplikácie správneho poriadku, sa naďalej aplikujú jeho základné zásady (napr. 3Sžz/1/2011).

18. Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že na správne konanie sa aplikujú zásady aj trestného konania, teda podanie vysvetlenia nie je spôsobilý dôkazný prostriedok a na jeho základe nemožno uložiť pokutu. V riadnom správnom konaní je potrebné vykonať výsluch svedkov za dodržania práva na obhajobu a až následne je možné uložiť pokutu. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ domáhal nariadenia ústneho pojednávania. Na uvedené mal správny súd prihliadať aj v zmysle § 195 SSP.

19. V závere tohto bodu uviedol, že správne orgány nezistili presne a úplne skutkový stav, nakoľko v priebehu konania sa uspokojili iba s výpoveďami spoluzamestnancov poškodenej zamestnankyne, ktorých výsluchy boli realizované s výrazným časovým odstupom po tom, čo sa stal pracovný úraz a najmä bez prítomnosti sťažovateľa.

20. Sťažovateľ ďalej zopakoval tak ako v správnej žalobe, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov tak po stránke skutkovej, nakoľko sa opierajú o hromadné skutkové zistenia, pričom takýto postup nie je v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Taktiež je rozhodnutie nepreskúmateľné po stránke právnej, nakoľko nešpecifikuje ktoré konkrétne minimálne požiadavky na pracovné prostriedky mal žalobca nesplniť a samotný odkaz na prílohu č.1 bod 2.8 nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z. o minimálnych

bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov (ďalej len „nariadenie vlády SR č. 392/2006 Z. z.“) nie je postačujúci, nakoľko tento stanovuje viaceré požiadavky a zároveň nie je vôbec z rozhodnutí jasné, o ktorú z alternatív sa jedná vo vzťahu ku klasifikácii ťažkej ujmy na zdraví postihnutej zamestnankyne. Podľa sťažovateľa nezrozumiteľnosť pre nedostatok dôvodov vyplýva aj z toho, že v oboch rozhodnutiach sa odkazuje na protokol a jeho doplnenie, pokiaľ ide o okolnosti, ktorú sú rozhodujúce z hľadiska uloženia pokuty bez toho, aby boli tieto okolnosti v jednotlivostiach zopakované a zhodnotené tak, ako to ukladá správny poriadok. A zároveň má za to, že všetky dôkazy pre zistenie skutkového stavu boli získané nezákonne a aj preto sú rozhodnutia nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

21. Keďže príčinou pracovného úrazu malo byť zlyhanie sonotródy na stroji, sťažovateľovi nie je zrejmé, ako to súvisí s požiadavkami vyššie uvedeného nariadenia vlády SR. Zároveň, pokiaľ správny súd predkladá domnienku, že správne orgány vychádzali z informácie sťažovateľa, že lekár identifikoval pracovný úraz ako zmrzačenie, resp. poškodenie dôležitého orgánu, táto sa ani z protokolu, ani z rozhodnutí správnych orgánov nepodáva.

22. Ďalej sťažovateľ namietal, že zistený skutkový stav bol nedostačujúci na posúdenie veci nakoľko správne orgány ako príčinu pracovného úrazu zistili chýbajúce alebo nedostatočné ochranné zariadenia a zabezpečenie, avšak toto zistenie nie je podľa sťažovateľa správne. Podľa jeho zistení došlo k mimoriadnej nepravidelnosti vo fungovaní ochranných zariadení, keď napriek skutočnosti, že zamestnankyňa ešte mala ruku vo výrobnom procese, kde vkladala opracovávaný kus výrobku, došlo k spusteniu výrobného procesu. Podľa sťažovateľa tak došlo k zlyhaniu ochrannej optickej bariéry, pričom tento bezpečnostný prvok na výrobnom zariadení existoval a bol funkčný. Takéto zlyhanie nikdy predtým nezaznamenali a ani po vzniku pracovného úrazu (pri simulácii škodového deja) sa nepodarilo dosiahnuť rovnaké zlyhanie, ani to pri pôvodnom zapojení výrobného zariadenia, čo môžu potvrdiť svedkovia, ktorých výsluch v administratívnom konaní navrhoval.

23. Za nepravdepodobný považoval aj záver správnych orgánov o tom, či zamestnankyňa stlačila tlačidlo štart. Poukázal na to, že samotná zamestnankyňa konala neobvykle a zopakoval svoje tvrdenia zo správnej žaloby o pochybnostiach v konaní zamestnankyne a o dôsledkoch pracovného úrazu. Zároveň podotkol, že správny súd iba nekriticky prevzal tvrdenia žalovaného bez toho, aby sa vyjadril, prečo nebolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, prípadne experiment na overenie tvrdených skutočností a prečo nebolo potrebné skúmať rozdiely vo výpovediach svedkov. Správny súd tak porušil sťažovateľovo právo na spravodlivý proces, keď nereagoval na špecifické argumenty v správnej žalobe.

24. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia sťažovateľ uviedol, že sa nestotožňuje so záverom správnych orgánov a správneho súdu o ťažkej ujme na zdraví nakoľko táto odporuje zákonnej definícii podľa § 3 písmeno l) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z. z.“) a pojmovým znakom ťažkej ujmy na zdraví, ktoré bolo vysvetlené právnou praxou - rozhodnutie R II/1965. Opätovne zopakoval svoje námietky zo správnej žaloby a podotkol, že záver o ťažkej ujme na zdraví je celkom neopodstatnený a správne orgány pojem nesprávne vyložili. Správny súd podľa sťažovateľa zas vec posúdil nesprávne a formalisticky a na tom nič nemení ani skutočnosť, že v prvotnom štádiu vyšetrovania ako to klasifikoval sťažovateľ. Súčasne má sťažovateľ za to, že správne orgány nesprávne aplikovali ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. v zmysle ktorého bola uložená pokuta vo výške 33 000,- Eur, nakoľko nie je opodstatnený záver o ťažkej ujme na zdraví dotknutej zamestnankyne.

25. Záverom uviedol, že zamestnávateľ objektívne zodpovedá iba za porušenie povinností vyplývajúcich z jednotlivých právnych predpisov (vymenovaných v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z.), avšak nezodpovedá za následok alebo protiprávny stav, ktorý môže byť výsledkom náhody, za ktorú rovnako nezodpovedá zamestnávateľ. Správny súd tak neporozumel žalobným bodom, keď sťažovateľ zdôrazňoval predpoklady vzniku zodpovednosti za správny delikt a nie liberačné dôvody pre vyvinenie sa z porušenia povinnosti. Uviedol, že pokiaľ sa nepreukáže porušenie povinnosti zo strany zamestnávateľa ako sťažovateľa, jeho administratívna zodpovednosť za správny delikt zaniká.

26. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom správneho súdu a navrhol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že v administratívnom spise sú založené relevantné zákonné dôkazy získané v štádiu šetrenia úrazu

inšpektormi práce, ktoré nesporne preukazujú zistenia ohľadne skutku príčinne súvisiaceho so vzniknutým pracovným úrazom, ktorý utrpela zamestnankyňa. Mal za to, že rozhodnutia správnych orgánov vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci. Rovnako mal za to, že nedošlo k porušeniu procesných práv sťažovateľa, keďže správne orgány sťažovateľovi umožnili využiť jeho práva tým, že mu umožnili vyjadriť sa k podkladom vydania rozhodnutia ako aj nahliadnúť do spisu, čo aj sťažovateľ využil. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Asan/3/2016 zo dňa 21. marca 2018, ktorý konal v tejto veci. Navyše skutočnosť, že správny orgán nenariadil pojednávanie neznamená takú procesnú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžo/387/2015 zo dňa 27. februára 2017).

27. K námietke sťažovateľa ohľadne nesprávne právneho posúdenia veci vo vzťahu ku klasifikácii pracovného úrazu ako ťažkej ujmy na zdraví uviedol, že o závažnosti pracovného úrazu môže rozhodnúť len ošetrojúci lekár alebo príslušné zdravotnícke zariadenie. Správne orgány v oblasti inšpekcie nie sú oprávnené spochybňovať, prípadne neuznať, či určitým spôsobom meniť klasifikáciu pracovného úrazu poskytnutú, resp. vypracovanú príslušným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Ak mal sťažovateľ v tejto sfére pochybnosti, mal podať podnet na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na preskúmanie postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti.

III. Konanie na kasačnom súde

28. Prejednávaná vec bola dňa 15.03.2021 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 5S pod sp. zn.: 5Asan/8/2021. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdництва vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety - dňa 01.08.2021, náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Následne, bol spis vrátený Krajskému súdu v Košiciach bez rozhodnutia na odstránenie väd. Po odstránení väd bol spis opätovne predložený kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý ho následne opätovne vrátil na odstránenie ďalších nedostatkov. Po ich odstránení bol spis predložený kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou 5Asan/8/2021.

29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

30. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/79/2018- 16 zo dňa 14. októbra 2020, ktorým podľa ust. § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/00387-2.1., O - 267/2013 zo dňa 20. januára 2014, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu č. 51/13/S zo dňa 27.09.2013, ktorým mu bola uložená pokuta vo výške 33 000,- Eur podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. za porušenie povinností stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z.

31. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal správny súd, preto pre účastníkov konania známe skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

32. Z obsahu pripojeného súdneho a administratívneho spisu senát kasačného súdu zistil, že prvostupňový správny orgán vykonal v dňoch 10.01.2013, 14.01.2013, 23.01.2013, 25.01.2013,

29.01.2013, 14.02.2013, 26.02.2013, 27.02.2013 a 01.03.2013 vyšetovanie príčin pracovného úrazu s ťažkou ujmom na zdraví postihnutej zamestnankyni C. L.. Vyšetovanie príčin úrazu vykonal podľa § 7 ods. 3 písm. b) zákona č. 125/2006 Z. z. Inšpektorát práce Košice, ktorý vypracoval protokol zo dňa 01.03.2013, podľa ktorého bolo zistené porušenie povinností zo strany sťažovateľa stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a), bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z., konkrétne § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 a prílohu č. 1 bod 2.8 Nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z.. Porušenie spočívalo v tom, že zamestnávateľ nevykonával opatrenia so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa práce a v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, pretože nezabezpečil, aby pracovný prostriedok - ultrazvuková zväračka bol prispôsobený tak, aby pri jeho používaní bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia zamestnanca. Ochranné zariadenie - ochranná bezpečnostná bariéra zväračej stanice v čase pracovného úrazu zo dňa 17.10.2012 zamestnankyne C. L. bola nefunkčná, nezabránila siahnutiu do zóny nebezpečenstva a kontaktu s pohybujúcimi sa časťami pracovného prostriedku, t. j. pri vložení ruky cez ochrannú bariéru s kusom do hniezda, táto nezabránila pohybu ultrazvukovej zväračky a následne k vzniku uvedeného pracovného úrazu, ktorým bola spôsobená ťažká ujma na zdraví. Z uvedeného dôvodu správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. 51/13/S zo dňa 27.09.2013 uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 33 000,- Eur podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. Proti uvedenému rozhodnutiu podľa sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím.

33. Následne o danej veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom č. k.: 7S/35/2014-49 zo dňa 28. mája 2014 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6Sžo/76/2014-92 zo dňa 25. novembra 2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/35/2014-49 zo dňa 28. mája 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že v posudzovanej veci správny súd nepreskúmal dostatočným spôsobom všetky sťažovateľove námietky, čím postihol napadnutý rozsudok znakom nepreskúmateľnosti, pričom uvedeným postupom bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý a riadny súdny proces.

34. Po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie, Krajský súd v Košiciach ako správny súd rozhodol rozsudkom č. k.: 7S/35/2014-124 zo dňa 15. júna 2016, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného č. S/2014/00387-2.1., O - 267/2013 zo dňa 20. januára 2014, ako aj prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce v Košiciach č. 51/13/S zo dňa 27.09.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že postupom správneho orgánu došlo okrem iného k závažnému porušeniu ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku a v odvolacom správnom konaní bolo povinnosťou odvolacieho správneho orgánu ex offo prihliadnuť na nezákonne vykonané dokazovanie zo strany prvostupňového správneho orgánu. Princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi nebol v súlade s judikatúrou EŠP, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania žalobca nikdy nevzdal, ale výslovne sa jej dožadoval. Mal za to, že takýto postup správnych orgánov predstavoval protiústavný zásah do základného práva žalobcu, pretože mu objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenie byť prítomný pri prerokovaní veci (vrátane dokazovania, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, klásť svedkom a znalcovi otázky. Proti uvedenému rozsudku správneho súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky o kasačnej sťažnosti žalovaného rozhodol tak, že rozsudkom sp. zn.: 3Asan/3/2016 zo dňa 21.03.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. konania: 7S/35/201-124 zo dňa 15.06.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na novšie rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 134/2014 zo dňa 05.02.2014, kde možno nájsť v tejto otázke názorový posun. V jeho zmysle správny orgán nie je povinný s odkazom na § 21 ods. 2 správneho poriadku nariaďovať ústne pojednávanie v konaní o inom správnom delikte, je však povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Poukázal aj na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých bolo obdobne rozhodnuté napr.: 7Sžo/1/2013 zo dňa 24.09.2014 a 8Sžo/66/2013 zo dňa 20.11.2014. V tejto súvislosti kasačný súd pripomenul rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002, podľa ktorého „rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré môžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“ V bode 26 odôvodnenia svojho rozhodnutia kasačný súd zároveň uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou

správneho súdu vec opätovne prejednať a ak nezistí žiadne ďalšie pochybenie žalovaného, žalobu zamietnuť. Správny súd tak opakovane rozhodol napadnutým rozsudkom č. k.: 7S/79/2018- 16 zo dňa 14. októbra 2020, ktorým žalobu zamietol, a ktorý je aktuálne predmetom prieskumu v prejednávanej veci.

IV. Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

36. Podľa § 13 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. v prípade zistenia nedostatkov u kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, je inšpektor práce povinný vypracovať protokol a ten prerokovať so zamestnávateľom alebo ním povereným zamestnancom, alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom. Inšpektor práce je povinný pri vypracúvaní protokolu prihliadať na vyjadrenia a doklady uplatnené alebo predložené kontrolovaným zamestnávateľom alebo kontrolovanou fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, počas výkonu inšpekcie práce do prerokovania protokolu.

37. Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. Inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 €.

38. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a t), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

39. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

40. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

41. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

42. Podľa § 469 SSP, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, správny súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

43. Po dôslednom preskúmaní administratívneho a súdneho spisu kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa vo veľkej časti smerujú voči vedeniu dokazovania v správnom konaní. Sťažovateľ najmä namietal nevykonanie ústneho pojednávania ako aj skutočnosť, že mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam a klásť svedkom v priebehu konania otázky. Uvedené konanie hodnotil ako porušenie jeho procesných práv, porušenie práva na obhajobu ako aj porušenie zásad trestného a správneho konania. Uvedené malo zapríčiniť, že skutkový stav bol zistený nezákonne.

44. Tieto námietky sťažovateľa považuje kasačný súd za nedôvodné. Správny súd sa s námietkami sťažovateľa v tomto smere riadne a správne vysporiadal. V tejto súvislosti poukazuje kasačný súd na rozhodovaciu činnosť kasačného súdu v obdobnej veci, vedenej pod sp. zn.: 3Asan/3/2016 zo dňa 21.03.2018, z ktorej vyplýva:

20. K otázke vykonania ústneho pojednávania v konaní o iných správnych deliktoch kasačný súd uvádza, že v jednotlivých prípadoch je potrebné posúdiť, či bolo potrebné v správnom konaní nariadiť ústne pojednávanie na prejednanie správneho deliktu, prípadne či jeho nenariadenie mohlo mať za následok nezákonnosť administratívneho rozhodnutia. Z právnych predpisov nevyplýva, že by orgán verejnej správy mal v každom jednotlivom konaní o správnom delikte povinnosť vykonať ústne

pojednávaniu, preto nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že to, že správny orgán v tomto prípade nevykonal ústne pojednávanie znamenalo porušenie žalobcovho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

21. Krajský súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 231/2010 zo dňa 25.08.2010, z ktorého vyplýva povinnosť nariadiť ústne pojednávania nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktoch. Najvyšší súd SR v tejto súvislosti poukazuje na novšie rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 134/2014 zo dňa 05.02.2014, kde možno nájsť v tejto otázke názorový posun. Ústavný súd skonštatoval, že správny orgán nespĺňal atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom. Právo prerokovať vec verejne nezávislým a nestranným súdom s neobmedzenou právomocou na jej preskúmanie z právnej, ako aj skutkovej stránky, t. j. s plnou jurisdikciou je naplnené v konaní pred správnym súdom. Správny orgán nie je povinný s odkazom na § 21 ods. 1 Správneho poriadku nariadovať ústne pojednávanie v konaní o inom správnom delikte, je však povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7Sžo/1/2013 zo dňa 24.09.2014 a 8Sžo/66/2013 zo dňa 20.11.2014.

22. Nariadenie ústneho pojednávania vo veciach správneho trestania závisí od okolností každého konkrétneho prípadu s tým, že pokiaľ orgán verejnej správy ústne pojednávanie nenariadi (samozrejme, za podmienky, že povinnosť nariadiť ústne pojednávanie nevyplýva z osobitného predpisu), musí byť z odôvodnenia vydaného rozhodnutia zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a akými úvahami sa orgán verejnej správy riadil (§ 47 ods. 3 Správneho poriadku). Inak povedané, je potrebné, aby odôvodnenie spĺňalo atribúty udržateľnosti vydania rozhodnutia bez nariadenia ústneho pojednávania. Následne bude na správnom súde, aby posúdil, či v konkrétnom prípade nedodržanie zásady ústnosti, priamosti a bezprostrednosti malo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pri posudzovaní potreby dodržania zásady ústnosti v rámci administratívneho konania je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, povahu správneho deliktu v širšom zmysle, ako aj na druh a výšku hrozacej sankcie. Obdobným spôsobom pristupuje k otázke nariadenia ústneho pojednávania pred správnym súdom vo svojej judikatúre aj ESĽP, ktorý dôsledne vyhodnocuje okolnosti konkrétneho prípadu, napríklad dôsledky vyplývajúce zo sankcií, výšku sankcie, skutočnosť, či mal sťažovateľ možnosť písomne reagovať na vyjadrenia, a v závislosti od výsledku tohto zhodnotenia posudzuje, či došlo k porušeniu čl. 6 Dohovoru v konaní pred súdom (správnym, odvolacím). (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M. Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava, C.H.Beck, 2018, s. 997)

23. Kasačný súd v tejto súvislosti pripomína rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002 podľa ktorého „rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka“. Keďže správne orgány dodržali zákonom stanovené podmienky, žalobcovi umožnili využiť jeho práva tým, že mu umožnili vyjadriť sa k podkladom vydania rozhodnutia, pričom žalobca toto právo aj využil. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca podal v správnom konaní svoje vyjadrenia, ako aj využil svoje právo nahliadnuť do spisu. Žalobca namietal, že z oznámenia o predĺžení lehoty zo dňa 28.08.2013 vyplýva, že správny orgán mal robiť nejaké ďalšie preverovanie skutočností a k týmto ďalším zisteniam správny orgán neumožnil žalobcovi vyjadriť sa. K uvedenej námietke kasačný súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že po dátume 28.08.2013 sa v administratívnom spise nachádza vyjadrenie inšpektora práce k predmetnému správne konaniu zo dňa 14.08.2013, pričom žalobca využil svoje právo nahliadnuť do spisu dňa 10.09.2013. Následne dňa 27.09.2013 bolo vydané prvostupňové administratívne rozhodnutie. Na základe uvedených skutočností sa kasačný súd nemohol stotožniť s námietkou žalobcu, že správny orgán mu neumožnil vyjadriť sa k ďalším zisteniam.

45. Na základe uvedeného právneho posúdenia kasačným súdom a za okolností, že v konaní pred správnym súdom nevyplývali nové okolnosti, ktoré by mali zvrátiť názor kasačného súdu v uvedenej

veci, nemožno tak súhlasiť s námietkami sťažovateľa, ktoré v zásade spočívajú len v opakovaní už uplatnených žalobných bodov. Správny súd sa tak za dodržania ustanovenia § 469 SSP správne pridržiaval právneho názoru kasačného súdu a riadne sa vysporiadal so žalobnými bodmi sťažovateľa.

46. Kasačný súd pre úplnosť uvádza, že vyplývajúci z administratívneho spisu považuje za preukázaný skutkový stav, tak ako bol zistený prvostupňovým orgánom. Prvostupňový orgán vypracoval protokol zo dňa 01.03.2013 z vyšetrovania príčin úrazu. Podľa uvedeného protokolu bolo zistené porušenie povinností zo strany sťažovateľa stanovených predpismi uvedenými v § 2 ods. 1 písm. a), bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z., konkrétne § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 a prílohu č. 1 bod 2.8 Nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z.

47. Ako už v predchádzajúcom konaní uviedol správny súd aj kasačný súd, obsah tohto protokolu bol prerokovaný dňa 01.03.2013 so splnomocneným zástupcom sťažovateľa, ktorý pri prerokovaní obsahu protokolu dňa 01.03.2013 požiadal o určenie lehoty na vyjadrenie sa k obsahu protokolu, pričom mu bolo umožnené vyjadriť sa k skutočnostiam uvedeným v prerokovanom protokole v termíne do 07.03.2013.

48. Dňa 11.03.2013 obdržal správny orgán prvého stupňa vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 07.03.2013 k predmetnému protokolu, s ktorým sa správny orgán prvého stupňa vysporiadal v Dodatku č. 1 zo dňa 19.03.2013 k protokolu č. IKO-01-23-2.2/P-J2-3 zaslaným sťažovateľovi a jeho právnenému zástupcovi.

49. Ako vyplýva z Dodatku č. 1 k protokolu, správny orgán prvého stupňa vykonal šetrenie v kontrolovanom subjekte. Vykonal rozsiahle dokazovanie a pri rozhodovaní vychádzal zo zápisníc o podaní informácií (postihnutej zamestnankyne, team leadra, inžiniera údržby, operátora, technického manažéra závodu, manažéra BOZP, procesného inžiniera), zo záznamu o registrovanom pracovnom úraze, správy o vyšetrení príčin a okolností vzniku pracovného úrazu, žiadostí o posúdenie závažnosti pracovného úrazu, ako aj technických podkladov. Na základe týchto okolností v spojení s vyššie uvedenými skutočnosťami je možné uzavrieť, že skutkový stav bol zistený zákonným spôsobom za dodržania všetkých základných zásad konania, pričom sťažovateľovi bolo umožnené počas celého konania riadne uplatňovať jeho procesné práva.

50. Kasačný súd v súvislosti k námietkam o nepreskúmateľnosti správnych rozhodnutí a neúplnom zistení skutkového stavu uvádza, že pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. je nevyhnutné zdôrazniť, že vykonaným dokazovaním bolo nesprávne preukázané, že poškodená zamestnankyňa utrpela pracovný úraz, ktorému predchádzala manipulácia s ultrazvukovou zväračkou, ktorá na podklade dôkazov zabezpečených správnymi orgánmi, celkom jednoznačne nespĺňala požiadavku zabezpečenia krytom alebo iným ochranným zariadením, ktoré zabráni prístupu do zóny nebezpečenstva, alebo takým zariadením, ktoré zastaví pohybujúce sa nebezpečné časti skôr, ako sa siahne alebo vstúpi do zóny nebezpečenstva podľa prílohy č. 1 bodu 2.8. Nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z.

51. Ochranné zariadenie - ochranná bezpečnostná bariéra zväračnej stanice v čase pracovného úrazu zo dňa 17.10.2012 poškodenej zamestnankyne bola nefunkčná, nezabránila siahnutiu do zóny nebezpečenstva a kontaktu s pohybujúcimi sa časťami pracovného prostriedku, t. j. pri vložení ruky cez ochrannú bariéru s kusom do hniezda, táto nezabránila pohybu ultrazvukovej zväračky a následne vzniku uvedeného pracovného úrazu, ktorým bola spôsobená ťažká ujma na zdraví.

52. Z vykonaného vyšetrovania správneho orgánu zároveň vyplynulo, že tlačidlo štart (v čase úrazu bolo jednoručné ovládanie), ktorým sa spúšťal výrobný proces, ako aj snímač na kontrolu prítomnosti výrobku vo zväračke, neslúžia k ochrane zamestnanca pred možným vznikom úrazu (t. j. nie sú ochrannými zariadeniami a neplnia bezpečnostnú funkciu), sú to technologické komponenty súvisiace s ovládaním ultrazvukovej zväračky. Správny orgán prvého stupňa zistil, že v čase vzniku pracovného úrazu došlo k spusteniu zariadenia pri vloženej ruke zamestnankyne v ochrannej bariére, z čoho je zrejmé, že optická bezpečnostná bariéra nebola zapojená tak, aby v každom prípade plnila ochrannú funkciu proti poškodeniu ruky pri vkladaní kusov do ultrazvukovej zväračky.

53. Možno sa tak stotožniť so závermi správnych orgánov, že zo strany sťažovateľa bol v rozhodnom čase prevádzkovaný pracovný nástroj (ultrazvuková zväračka) bez ochranného zariadenia, ktoré by zabránilo prístupu do zóny nebezpečenstva pohybujúcich sa nástrojov alebo bez takého zariadenia, ktoré zastaví pohybujúce sa časti skôr, ako sa siahne a vstúpi do zóny nebezpečenstva. Relevantné pri zisťovaní skutkového stavu boli už aj spomínané zápisnice o podaní informácií (postihnutej

zamestnankyne, team leadra, inžiniera údržby, operátora, technického manažéra závodu, manažéra BOZP, procesného inžiniera).

54. Z dikcie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. vyplýva, že inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia až do 100 000,- eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000,- eur.

55. V danom prípade bolo jednoznačne preukázané porušenie povinnosti sťažovateľa podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. v spojení s § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 a prílohu č. 1 bod 2.8 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z, keď pracovný nástroj nebol vybavený funkčnou ochrannou bezpečnostnou bariérou zvárackej stanice, čím bola funkcia ochrany z hľadiska bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci znefunkčnená.

56. Správny orgán prvého stupňa po dôslednom zistení skutkového stavu uložil sťažovateľovi pokutu v zákonom rozsahu bez vybočenia z rozsahu správnej úvahy a pri zohľadnení všetkých skutočností, ktoré vyšli počas správneho konania najavo. Ako dôvodné sa rovnako javí spomenúť, že správny orgán pri zohľadnení preventívnej aj represívnej funkcie sankcie uložil sťažovateľovi pokutu na jej dolnej hranici. Správny súd tak odôvodnene nevzhladol dôvod na uplatnenie inštitútu podľa § 195 SSP, s čím sa kasačný súd stotožnil.

57. Pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. je potrebné vysporiadať sa taktiež s námietkou sťažovateľa smerujúcej k otázke zavinenia zo strany poškodenej zamestnankyne. Kasačný súd sa v tejto súvislosti stotožňuje so závermi správneho súdu uvedenými v bode 38 a 43 rozsudku, kedy správny súd poukázal na skutočnosť, že v tomto prípade ide o absolútnu objektívnu zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie a v správnom konaní a následne ani v súdnom konaní nebolo právne relevantné posúdenie zavinenia pre účely zistenia zodpovednosti zamestnávateľa za škodu, vzniknutú pri pracovnom úraze. Na uvedené už poukázal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Asan/6/2020 zo dňa 08.07.2020 v obdobnej veci (v predmetnom konaní poškodený zamestnanec utrpel pracovný úraz s následkom ťažkej ujmy na zdraví, a to pri manipulácii s frézou, ktorá nebola vybavená ochranným krytom), kde uviedol: „Predmetom správneho konania bolo totiž posúdenie porušenia povinností vyplývajúcich z právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a s tým spojené naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. V dotknutej právnej úprave nie sú ustanovené liberačné dôvody na zbavenie sa objektívnej zodpovednosti. Keďže sa v posudzovanom prípade jedná o druh zodpovednosti za správny delikt, ktorý zákonodarca koncipoval ako objektívnu zodpovednosť, sťažovateľ v postavení zamestnávateľa sa stáva zodpovedným za porušenie povinnosti už tým, že k porušeniu došlo, a to bez ohľadu na to, či ide o zavinené alebo nezavinené konanie či opomenutie a to či už z jeho strany, alebo zo strany tretej osoby (prípadné porušenie predpisov zamestnancom). Zjednodušene povedané, pre správny orgán je relevantná len existencia protiprávneho stavu a z právneho hľadiska je pre vznik objektívnej zodpovednosti sťažovateľa-zamestnávateľa za správny delikt nepodstatným, či k pochybeniu došlo zavinením určitých okolností, zavinením zamestnancov, zamestnávateľa alebo iných subjektov ako zamestnávateľa“.

58. Kasačný súd na základe uvedeného konštatuje, že zamestnávateľ podlieha objektívnej zodpovednosti za správny delikt spočívajúci v porušení povinností na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. Zavinenie zamestnanca nie je relevantnou okolnosťou vo vzťahu k deliktuálnej zodpovednosti zamestnávateľa. Prípadnú relevanciu môže mať iba vo vzťahu ku náhrade škody, ktorá sa skúma v inom konaní.

59. K posúdeniu skutočností, či ide o pracovný úraz s ťažkou ujmovou na zdraví kasačný súd uvádza, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s uvedenými námietkami, pričom svoje závery opieral o vyjadrenia príslušného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti - Univerzity L. Pasteura Košice H. J. M., úrazového chirurga, ktorý sa k pracovnému úrazu vyjadril v písomnom stanovisku zo dňa 18.12.2012, kde pracovný úraz označil za závažný s ťažkou ujmovou na zdraví, ktorá spočíva v zmrzačení a poškodení dôležitého orgánu.

60. Zároveň je nutné podotknúť, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 125/2006. Z. z. nevyplýva oprávnenosť sťažovateľa spochybňovať alebo preskúmať posúdenie pracovného úrazu a ťažkej ujmy na zdraví tak, ako ho vyhotovil poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, v danom prípade úrazový chirurg H.. J. M..

61. Kasačný súd sa stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozsudku správneho súdu (konkrétne bod 44) kde uviedol, že v prípade pochybností, sa mal sťažovateľ so svojimi námietkami obrátiť na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na preskúmanie postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Záverom k uvedenému bodu je potrebné uviesť, že súčasťou administratívneho spisu je správa o vyšetrení, príčin a okolností vzniku závažného pracovného úrazu, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ na základe vyjadrenia ošetrojúceho lekára uvedený pracovný úraz preklasifikoval na závažný, čo teda potvrdzuje skutočnosť, že sám sťažovateľ sa stotožnil s takouto klasifikáciou pracovného úrazu. Uvedené správne podotkol aj krajský súd.

62. Záverom je tak možné ustáliť, že rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného sú riadne odôvodnené a preskúmateľné. Boli vydané v súlade s ustanovením § 47 Správneho poriadku, pričom majú všetky zákonom predpísané náležitosti. Zároveň je možné konštatovať, že v rámci správneho aj súdneho konania bol dostatočne zistený skutkový stav, všetky dôkazy boli získané zákonným spôsobom a jednotlivé zistenia z nich vyplývajúce boli hodnotené jednotlivo a všetky vo vzájomných súvislostiach, pričom vyšetrenie príčiny pracovného úrazu s ťažkou ujmovou na zdraví postihnutej vykonal správny orgán prvého stupňa podľa § 7 ods. 3 písm. b) zákona č. 125/2006 Z. z.

63. Podľa názoru kasačného súdu kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, pričom sa obmedzila iba na opakovanie žalobných bodov, s ktorými sa však správne vysporiadal správny súd. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

64. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

65. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.